Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 237 616 van 30 juni 2020
in de zaak RvV x / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat R. AKTEPE**
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2019 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2019 dient de verzoeker op de Belgische diplomatieke post te Ankara (Turkije) een aanvraag in voor een visum lang verblijf met het oog op gezinshereniging met zijn Belgische moeder (visum type D).

Op 17 oktober 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) om het gevraagde visum te weigeren.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 18 oktober 2019 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)
Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag ontving op naam A. S. N., geboren op (…) 1997, van Turkse nationaliteit, om zijn moeder Y. H., geboren op (…) 1973, van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Overwegende dat de visumaanvraagster sinds 22/07/2018 de leeftijd van 21 jaar bereikt heeft en dus aan dient te tonen dat hij ten laste is van haar moeder en stiefvader in België.

Overwegende dat er loonfiches en geldoverschrijvingen op naam van de aanvrager werden voorgelegd om het karakter ten laste te bewijzen.

Overwegende echter dat er geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd waaruit blijkt dat de heer A. S. N. geen enkele bron van inkomsten heeft in Turkije en voor zijn overleven aangewezen is op de steun van zijn moeder.

Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkene ten laste is van zijn moeder in België.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.
(…)"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder heeft echter geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40*ter* en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel wordt als volg toegelicht:

"1.
De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 25.04.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.
Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.
Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.
In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.
Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009,

arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine] RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.
Verzoeker is, zoals hierboven gesteld, de zoon van zijn Belgische moeder, mevrouw Y. H.

Verzoeker deed op 03.05.2019 een visumaanvraag met het oog op gezinshereniging met zijn moeder, de referentiepersoon, en dit op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd (STUK 1).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker op onvoldoende wijze zou hebben aangetoond dat hij ten laste is van zijn Belgische moeder.

Niets is minder waar...

De toepasselijke wetsbepalingen stellen het volgende:

Artikel 40ter, meer bepaald artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet bepaalt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoel in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen."

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° stelt:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houden van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven."

Verzoeker heeft op afdoende wijze de voorwaarde van "het ten laste zijn" bewezen.

Zo werden er maar liefst 11 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd (STUK 3), alsook de arbeidsovereenkomst (STUK 4) en recente loonfiches (STUK 5) van de referentiepersoon.

Deze geldverzendingen betroffen stuk voor stuk aanzienlijke bedragen, al zeker gelet op het feit dat het leven in Turkije goedkoper is als in België en men dus niet over dezelfde bedragen dient te beschikken om er een menswaardig leven te kunnen leiden.

Deze geldverzendingen gebeurden bovendien op regelmatige basis (ongeveer maandelijks).

Verzoeker werd met andere woorden wel degelijk financieel onderhouden door zijn Belgische moeder. Deze bewijsstukken tonen dat aan.
Alleszins wordt door verwerende partij niet betwist dat deze bewijsstukken voorliggen. Er wordt geen verdere motivering omtrent deze bewijsstukken gegeven in de bestreden beslissing, waaruit men dus terecht mag afleiden dat deze stukken worden aanvaard.

6.
Verder stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel bewijsstuk zou hebben voorgelegd waaruit blijkt dat hij in Turkije geen enkele bron van inkomsten heeft, quod certe non.

Evenwel werden er effectief verschillende bewijzen van onvermogen overgemaakt!

Verzoeker maakte immers op 20.08.2019, via zijn raadsman, 3 verschillende attesten over waaruit zijn onvermogen in Turkije blijkt (STUK 6):

- *Attest dd. 02.05.2019 dat aantoont dat verzoeker geen onroerende goederen heeft in Turkije (STUK 7);*
- *Attest van armoede dd. 08.08.2019 met apostille en beëdigde vertaling (STUK 8);*
- *Attest dd. 08.08.2019 dat bewijst dat verzoeker geen inkomsten heeft, met apostille en beëdigde vertaling (STUK 9).*

Dat verzoeker aldus geen bewijzen van onvermogen zou hebben overgemaakt klopt absoluut niet en getuigt van een gebrekkig onderzoek van het dossier.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt immers zeer duidelijk dat verzoeker de nodige bewijzen van onvermogen heeft voorgelegd en op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij onvermogend is in Turkije (i.e. hij heeft geen inkomsten, noch onroerende eigendommen).

Verwerende schendt bijgevolg haar zorgvuldigheidsverplichting door te stellen dat deze bewijzen niet zouden zijn voorgelegd. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding(RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens én stukken een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogendheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had in Turkije), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 10). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogend was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

7.
Gelet op het voorgaande mag het dus duidelijk zijn dat verwerende partij de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd.

Verwerende partij schendt de hierboven genoemde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur, door zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet te baseren op een correcte feitenbevinding alsook op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

De verzoeker beroept zich onder meer op een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tegen het motief dat "*er geen enkel bewijsstuk werd voorgelegd waaruit blijkt dat de heer A. S. N. geen enkele bron van inkomsten heeft in Turkije en voor zijn overleven aangewezen is op de steun van zijn moeder",* brengt de verzoeker in dat hij wel degelijk verschillende bewijzen van onvermogen heeft overgemaakt. Dit betoog wordt gestaafd door de desbetreffende attesten en het bewijs van verzending op 20 augustus 2019 bij het verzoekschrift te voegen (stukken 6-9, inventaris verzoekschrift).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf*. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat de verzoeker, via zijn raadsman, met een mailbericht van 20 augustus 2019 aan de bevoegde dienst 'visa gezinshereniging' (GH Visa) en met duidelijke vermelding van het refertenummer van het visumdossier, de volgende stukken heeft overgemaakt:

- Een attest van 2 mei 2019 dat bevestigt dat de verzoeker geen onroerende goederen bezit, met beëdigde vertaling;
- Een attest van 8 augustus 2019 dat bevestigt dat de verzoeker geen maandelijks inkomen heeft, dat hij leeft door de hulp van zijn moeder en dat hij arm is, met apostille en met beëdigde vertaling;
- Een attest van 8 augustus 2019 waarin nogmaals wordt gesteld dat de verzoeker geen inkomsten heeft, met beëdigde vertaling;
- Een begeleidende brief van verzoekers raadsman, met vermelding van verzoekers identiteitsgegevens, zijn OV-nummer en het referentienummer van het visumdossier te Ankara.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verweerder deze stukken ook daadwerkelijk hebben ontvangen. Uit niets blijkt echter dat de gemachtigde deze stukken in rekening heeft genomen bij het treffen van de thans bestreden weigeringsbeslissing. Gelet op de aard van de op 20 augustus 2019 overgemaakte stukken, kon de gemachtigde niet zonder meer stellen dat de verzoeker geen enkel bewijsstuk heeft voorgelegd waaruit blijkt hij geen enkele bron van inkomsten heeft in Turkije en voor zijn overleven aangewezen is op de steun van zijn moeder.

De verweerder heeft geen verweer gevoerd en heeft nagelaten om een nota met opmerkingen over te maken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Deze vaststelling betreft het determinerende weigeringsmotief van de thans bestreden beslissing en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Een onderzoek van de overige grieven dringt zich niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE